

ହରପାର୍ବତୀ ଟୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗୀତ

ଅଳ୍ପାଶ୍ରକ—ଶ୍ରୀକୃସନ୍ଦାର୍ଜୁ ମାହାତ୍

ଗ୍ରାମ—ରାଧାକୃଷ୍ଣପୁର

ପୋ—ବାଘୁନିଧିହା, ଜେଲା—ପୁରୁଷଲିଆ

ଶ୍ରୀକୃସନ୍ଦାର୍ଜୁ

ଶ୍ରୀକୃସନ୍ଦାର୍ଜୁ ମିଥ ଓ ଶ୍ରୀକୃକ୍ଷିତୀ ଭୂମଳ ମାହାତ୍
ବାଘୁନିଧିହା

ସହଯୋଗିତା—ଭକ୍ତଚରଜନ ମାହାତ୍
ଲେଖକ—ବିଭୀଷନ ମାହାତ୍

-୧୦ ଭୂମିକା ୧-

ଆମାର ଲିଖିତ ଏହି କୃତ୍ରି ହରପାର୍ବତୀ ଉପରାମଟୀ ଟୁମ୍ଭ ସଙ୍ଗୀତର
ମାଧ୍ୟମେ ତୁମେ ଦିଲାମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗେର ଯୁକ୍ତ ଯୁବତୀଦେର ହାତେ ।
ଆମିନି ଆମାର ଏହି ଗାନେର ମାଧ୍ୟମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁଗେର ଯୁକ୍ତ ଯୁବତୀ ତଥା
ମନ୍ଦିର ନନ୍ଦାବୀର ମନେ କରିଥାନି ଆମନ୍ଦ ଦାନ କରିବେ ପାରିବେ । ଯଦି
ଆମାର ଏହି କୃତ୍ରି ବହିଟିତେ ଶକ୍ତିର ମନେ ସଂକିଳିତ ଓ ଆମନ୍ଦ ଦାନ
କରିବେ ତା ହଲେ ଆମାର ଏହି ପରିଶ୍ରମ ମାର୍ଗକ ମନେ କରିବେ ।

ଇତି—

ଲେଖକ

ମୃଦ୍ୟା—୫୦ ପରମା

ଛୋଟ ବେଳା ଗିରି ସୁଲେ ଥେତୋ, କ୍ରମଶः ସହସ୍ର ବେଢ଼େଇ
ଚଲେଇ, ଦେଖିତେ ଯଦିଓ ଛୋଟ ତବେ ଶୁନ୍ଦରୀ । ଶୁଳ୍କଫାଇନାଲ
ପାର୍ସ କରାର ପର କଲେମେ ଡର୍ତ୍ତି ହେଁବେ, ଏଦିକେ ପଦ୍ମଲୋଚନ ।
ଶୁଳ୍କ ଫାଇନାଲ ପାର୍ସ କରାର ପର କଲେମେ ଡର୍ତ୍ତି ହେଁବେ ।

ସେ ଦିନ ପଦ୍ମଲୋଚନ କଲେଜେ ଅଧିମ କ୍ଲାସେ ଯାଇ ମେହି ମହିନ
ନଷ୍ଟର ପଡ଼େ ଯାଇ ଗିରିର କମ୍ପେ, ତାଇ ଶୁଳ୍କ ଦିନ ଦିନ ଗିରି ଆବ
ଗିରି । ଆବ ଗିରିଓ ଆକୁଟ ହୟ ପଦ୍ମର କମ୍ପେ ଓ ଚାହନିତେ
ତାଇ ତାର ଓ ପଦ୍ମ ଆବ ପଦ୍ମ ।

ସଥଳ ଗିରି ଛୋଟ ବେଳା ସୁଲେ ପଡ଼ିତ ମେହି ମହିନ ଥେକେ
ତାରା ଏକ ମଙ୍ଗେ କିଛୁ ଦିନ ପଡ଼େ ଛିଲ । ପଦ୍ମଲୋଚନର ମାତ୍ରା
ବାଢ଼ି ଛିଲ ଗିରିଦେର ଗ୍ରାମେ । ମାତ୍ରେ ମାତ୍ରେ କଥେକ ବ୍ୟମର
ତାହାଦେର ଦେଖା ହୟ ନାହିଁ । ତବେ ପୁରାନୋ ଶୁତି କିଛୁ କିଛୁ ମନେ
ପଡ଼େ ଉତ୍ସର୍ଗେଇ ।

କଲେଜେ ପଡ଼ାନ୍ତନା କରିତେ କରିତେ ତାହାଦେର ଦିନ
ଦିନ ପରମ୍ପରେର ମଧ୍ୟେ ଶେମେ ଆକୁଟ ହୟ । କଲେଜେ ନମାଧାନ
ମା ହତେଇ ଗିରିର ବିଯେ ହେଁ ଯାଇ । ତାଇ ବାଧ୍ୟ ହେଁ ତାକେ
ଶକ୍ତର ବାଢ଼ି ଯାଇତେ ହୟ । ପଦ୍ମଲୋଚନ କଲେଜେ ପଡ଼ାନ୍ତନା ଶେବ
କଥେ ଚାକୁରିତେ ଯୋଗଦାନ କରେ । କିନ୍ତୁ ଉଭୟରେ ମନିଛାଢ଼ା
ଫଣି । ପାଢ଼ା ଅଭିବେଶୀର ଦ୍ୱାରା ତାହାଦେର ମଧ୍ୟେ ଦିଯେ ନା
ହସ୍ତାତେ । ତବେ ଜମ ମୃତ୍ତୁ ବିଯେ ତିନଟାଇତେ ବିଧାକ୍ତାର
ଲିଖି ।

ହସପାରିତୀ ଟୁଲ୍ ମନୋତ

କିଛୁ ବେଳେ ପରି ପଞ୍ଚଲୋଚନେର ଟ୍ରୈକ୍‌ଫାର୍ ହେଁ ଯାଇ ଗିରିର
ଆମେ । କିନ୍ତୁ ଅକିମ୍‌ବାରିଲୋକ ନିଜେର ମାନ ଅପମାନ ବଜାର
ବାଧିତେ ଗିର୍ବାତ୍ରାହଙ୍କେ ସେଇ ରୂପ ଭାବେଇ ଥାକିତେ ହସ୍ତ । ଆମେ
ଗିରିର ପରେର ସବେର ବଟ୍ଟ ତାଇ ଭାକେଓ ବଟ୍ଟ ଏବଂ ମତ ଥାକିତେ
ହସ୍ତ କେନି ଉପାର୍ଥ ନାହିଁ ସେ ପରମର ଏକ ଯାଇଗାର ବଦେ ଗଲା
କରେ ।

ଦିନେର ପର ଦିନ, ମାଦେର ପର ମାସ କେଟେ ଯାଇ ଚଲେ
ଆମେ ଥକର ମଂଜୁଣ୍ଡି ହାଟେ ଖାଟେ ବାଧେର ସାଟେ ଟୁଲ୍ ଗାନ
ଗାଇବାର ବାଧା କାହାରଙ୍କ ନାହିଁ । ଆନନ୍ଦେ ମକଳେ ଟୁଲ୍ ଗାନ
କରେ ।

ତାଇ ଦେହିନ ଗିରି ଜଳ ଆନିତେ ବାଧେର ସାଟେ ଗେଛେ,
ଆମ ପଞ୍ଚ ମାନ କରିତେ ଗେଛେ । ଏମନ ମମୟ ପଞ୍ଚ ଜୁନ କରେ
ଗାନ ଧରେଛେ କୀଳକ ଶୁକୁର ସାଟେ ।

ସଂ— ତୋର ଯୌବନ ଦେଖେ ହେଁଛି ପାଗଳ ।

ଓ ତୁ ହେଁ ହେମେ କଥା ଆମାଯ ବଳ ।

(ତୋର) ଯୌବନ ଦେଖେ ଘରେ ନାହିଁ ମନ, ସାଇ ଥାକି ଚକଳ ।

ମୟନେ ପଥନେ ଦେଖି, ତୋର ହାମି କଳ କଳ ।

କୋନ କାହେ ଥାକେ ନାହିଁ ମନ, ଦେଖି ତୋମାଯ ଅବିରଳ ।

ଶଳକେ ପଳକେ ଦେଖି, ତୋମାର ପ୍ରତ୍ୟୁଷମଞ୍ଜଳ ।

କତଦିନେ ଧରା ଦିବି, ଆମବି ଧନି କମମତଳ ।

ହେନ ବିଭିନ୍ନଣେ ବୁଲେ, ଦେଖିବ ତୋର କୁଚୁଗଳ ।

ହରପାର୍ବତୀ ଟୁମ୍ ମହୀତ

ଗିରି ଗାନ ଶୁଣେ ହରିନେର ଆୟ ପିଛୁ ଦିକେ ତାକିଯେ ମୁଚକି ହେଲେ
ତାର ପୂରାନୋ କଥା ଅବଶ ହେଲେ ମନେ ତାର କୋଥ ନାହିଁ, ସାକେ
ଚେଯେଛିଲ ମନେ ମନେ ତାକେହି ମେ ଆଜ ପରବ ଦେଖିତେହେ ଦିନେ ଦେଖିତେ
ପାଞ୍ଚରା ଜୁନ ନାହିଁ କାହେ ପେଯେଛେ । ମନେର କଥା ଥିଲେ ବୁଲିତେ, ତବେ
ତର ହୟ ଆସି ତୋ ପରେର ସବେର ବୌ । ଆସି ତୋ ଏଥିନ ପଦ୍ମେତ ନାହିଁ ।
ନାମା ରୂପ ଚିତ୍ତ ମନେର ଥେବେ ହୁରେ ଦିଯା ବାଲ୍ଯ କାଳେର କଥା ଅବଶ ହେଲେ
ଗେଲ । ଆର କଲେଜେର କଥା ଓ ଅତି । ତାଇ ଗିରି ଚାପ କବେ
ଆକିତେ ପାରନ ନା ।

୧୯— ଶିଶ୍କକାଳେ ପିରିତି କରା ।

ମେ କି ବିରେ ହଲେ ସାର ଛାଡ଼ା ॥

ଏକ ସଙ୍ଗେ ଫୁଲେ ଯେତାମ, ପଡ଼ିତାମ କତ ଛାଡ଼ା ॥

ଛୁଟୀର ସମର ବାଡ଼ି ଫିରିତାମ, ଚୁରିଯା କତ ପାଡ଼ା ॥

ଥାଣ୍ୟା ଥାଣ୍ୟା ଖେଲା ଧୁଲା, ଶୁଯା ଆର ପ୍ରାଇଭେଟ ପଡ଼ା ॥

କତ ଚିଠୀ ଆଦାନ ଅଦାନ କରେଛିଲାମ ଆସରା ॥

କତ ଇହିସି ବାଲି ବାଲି, କରେଛିଲେ ଇହାରା ॥

ଆମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଲତେ ନାହିଁ, ବିଭିନ୍ନରେ ଚୋଥ ଠାରା ॥

କେ ବୁଝେ ଗିରିର ଅର୍ଥ ବାଥା, ଏତ ଦିନ ପରେ ମମର ପେଯେଛେ, ତାର
ଅନ୍ତରେର କଥା ଅକାଶ କରିତେ ତାର ମନେର ମତୋ ଲୋକେର କାହେ,
ଆର ମନ୍ଦିର ମମର ପେଯେଛେ, ଏତ ଦିନ ପରେ ତାର ଶ୍ରୀଷ୍ଟ ଶ୍ରେଷ୍ଠରେର
ବ୍ୟଥା ଗିରିର କାହେ ଅକାଶ କରନ୍ତେ । କତ ସେ ଗିରିକେ ମେ ଭାଲବାସେ
କିନ୍ତୁ କୋନ ଉପାର୍ଶ ରଇଲ ନା ତାର, ଶୁଡ୍ ଚିଠୀ ଥାଣ୍ୟା ତାଓ ମନେ ମନେଇ
ଏତୋମିନେ ହତେଛିଲ । ତାଇ ପଞ୍ଚ ଗାନ ଧରେଛେ—

ହରପାର୍ବତୀ ଟୁନ୍ ମନୀଷ

ସେ— ବିଶେ କରେ ପାଲିଶ ଶକ୍ତର ସର ।

ତୋର ମିଳଲୋ ମନ ମତ ବର ।

ଆମି ଏକ ବାଇଲାମ ବକ୍ତା, ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଟି ହଇଲ ମର ।

ବଦନାମ ବଟିଲ ଆମାର, ହଇଲାମ ଗ୍ରାସେ ନଟୋବର ॥

ଶେବେନୀ ପାଇଲାମ ତୋଯାଇ, ହଇଲେ ଗୋ ଏମନ ପର ।

ତୋଯାଇ ବିନା ମନ ଫୌକା, ଅଳ ବିନା ସରୋବର ॥

ତୋଯାଇ ଚିନ୍ତାମ ଜର୍ଜରିତ, ବିଷୀବଣେର ପ୍ରେମ ଝର ।

ନାରୀର ଓମେ କେଟ ପକ୍ଷ ନା, ନା ହୁ ଜୀବନେ ପାବେ କବର ।

ପଦ୍ମର ଆର କୋନ ଉପାର୍ଥ ନାହି, ଏତଦିନେ କାଳବେଳେ ଏମେ-

ଛିଲ ଅନ୍ତର ହତେ । ଭବିଷ୍ୟତ ଗିରିକେ ଲାଇୟା ମନୋରୀ ହଇବ କିମ୍ବ କିମ୍-

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିଯୁତ ହୁଁ ଗେଛେ ଆର ଗିରିଓ ତାକେ ଆମୀ କୁପେ ନା ପେରେ

ମନେର ଦୁଃଖେ ଶକ୍ତର ସରେ ଆହେ କ୍ରେତୀ କେଡ଼ାର ମନ୍ତୋ । ଜୀ କୁପେ ଶକ୍ତର

ବାଡ଼ିତେ ତାର ଧାମୀର କାହେ ନୟ—ତାର ଧାମୀ ତାକେ ଜୀ କୁପେ ପାଇ

ନାହି କେନନୀ ତାକେ ବିଯେ କମେହେ ବଟେ ତବେ ତାର କେଡ଼ା କେନାର ବକ୍ତ

ହୁଁରେହେ ତାର ମନ ପାଇ ନାହି ।

ତବେ ଗିରି ପଞ୍ଚକେ ପାବେ ବଲେ ଚିନ୍ତାଗ କରିତେ ପାରେ ନାହି, ତାଇ
ଗିରି ଗାନ ଧରେଛେ—

ବୁଝ ନା ଶାର ନାରୀ ଦ୍ୱାତିର ମନ ।

ତବେ କରି କି ଆମି ଏଥନ ॥

ଦେଇନ ତୋଯାଇ ଦେଖି ଆଗି, ମନ କହେଛ ଭୂମି ହରଣ ।

ଦେଇନ ହତେ ପାଗଳ ଆମି, ଜାନେ କି ଆର ଅନ୍ତ ଜନ ।

ଦିବାନିଶି ଦେଖି ଆମି, ତୋଯାଇ ଏ ର୍ଯ୍ୟାକା ନରମ ।

ମନକାଳେ ଅପ୍ରଦ ଦେଖି, ଦୁଇଲମେ କରି ଅମନ ॥

ଅଭାଗୀ କପାଳ ବଲେ, ଧାମୀ ପେଲାମ ନା ମନେର ମତନ ।

ଭୂମି ନା ଧାକିଲେ କମ୍ବ ବୃଥା ଯୌବନ ଯାବେ ଅକ୍ଷାରନ ।

হরপার্বতী টুঙ্গ সন্তোষ

ধৈর্যা প্রাণ নাথ, প্রাণ নাথ, করহে গৃহে গমন।
 ধৈর্যা শুবিলে পাবে তাবে, বলে করি বিভীষণ।
 গান শুনে পদ্ম অধর্যা হয়ে পড়েছে। কথন কাছে
 বসিব, তাই পাগলের আয় গিরিষ কাছে গিয়া পৌঁছেছে,
 আব বলে চলেছে—

আগে আব নাহি ধৈর্যা ধৰে।

জলনী করে এসো গো ঘৰে॥

কামে যদন অর্জিত, বুঝবি বৈ তুই কি কবে।

না কাছে পেলে প্রাণে শরি, শরির উঠে শিহরে॥

চোখ বুঝে যাই কামের জালাই, অন্ধ হয় তব তবে॥

কাছে পেলে হেলে দুলে, চুম দিব গো গাল ভবে॥

অধরে অধর গিলাব, তোমার কমল শরিবে॥

থাওয়া দাওয়া ঘুরা ফেরা; বেড়াশো গো বাহিরে॥

অনের দিনের আশা গিটাবো, সিনেমা যাব বাঞ্ছাবে॥

বিভীষণ সময় গেলে নয়, যা ঘটে গো বতবে॥

গিরি পদ্মের গান শুনে যদি ও বুঝতে পারিয়াছে তাৰ
 অনের কামনা, কিন্তু ত্যাহ আমি তো পৰেৱ ঘৰেও বউ
 আমাকে যদি না আপন বলে অকৰ হতে গ্ৰহণ কৰে তাহলে
 তো আমায় শৰকুলেই হারাবে। কেননা আগে যত দিন
 ছিলাম কুমাৰী ততদিন না হয় পদ্মের প্ৰেমেৰ মাগৰে ডুবে
 ছিলাম আব এখনো তো আছি পৰেৱ ঘৰেৱ বৌ হয়ে তাই
 আও পিছু চিঢ়া কৰে—

বং— শেষ পৰ্যাপ্ত পুৱাৰি আমায়।

না হয় শেষে কি হবে উপাৰ॥

ହରପାର୍ବତୀ ଟୁମ୍ବ ନନ୍ଦୀତ

୫୩

୧

ଯୌବନେତେ ଲୁବୁର୍ଚୁବୁର, ଶେଷେ ଛେଡ଼େ ଦିବି ନାହିଁ ।

ଯୌବନେ ଉପଭୋଗ୍କରାର ଆଗେ ଶତ କରେ ଲେବେ ଡାଇ ।

ଶୁଖେ ଦୁଖେ ଥାକବି ସଦି, ବେଇମାନଟିତୋ କରବି ନାହିଁ ।

ନା ହୁ ଶୁଖେର ସମତ୍ତୁମି ଆମାର, ଦୁଃଖେର ସମୟ ହାଇରେ ହାଇ ।

ଥାଓଯା ପରେ ଏଠୋବଳେ, ଫେଲେ ଆମାୟ ଦିବି ନାହିଁ ।

ବାମୀ ଫୁଲେ ବନ୍ଦିବି ସଦି, ତବେ ବନ୍ଦୁ ଛୁଟେ ଆଗ୍ରାଇ ।

ଦିବିକରେ ବଳ ବିଭୀଷଣ, ହାତ ଦିଯେ ଶିବେର ମାଥାଇ ।

ଆମି ତୋମାର ଜୀବନେର ଜିବା, ଯା କରିଯା ଯାବେ ବିଧାତାଇ ॥

ପଦ୍ମ ଆଶ୍ରମ ପିଛୁ ଚିତ୍ତୀ କରିଯା ଆଗେର ଥେକେଇ ଏମେହେ ।
କେମନୀ ଆୟି ତୋ ଛୋଟବେଳୀ ହତେ ଗିରିକେ ଶ୍ରୀ କୃପେ ବରଣ
କରିଯା ଏମେହି ତବେ ସଦି ଗିରି ପରେର ଘରେର ବୌ ବର୍ତ୍ତମାନ
ତାତୋ ଆମାର ମନେ ଛାନ ପାଇତେଛେ ନା । ଏଟି ହିତେଛେ
ଧରିଯା ବାଧିଯା ବିହା ଶୀକ ମୌତୀ ଚୁବିର ମତ । ମନେ କରିଯା
ପଦ୍ମ—

ସେ— ଦିବିକରେ ବଳଛି ଗୋ ତୋମାୟ ।

ଆୟି ଶେଷେ ତୋମାୟ ଛୌଡ଼ିବ ନାହିଁ ।
ଦୁଃଖେ-ଶୁଖେ ଥାକିବ ଆୟି, ହାତ ଦିଯା ବଲଛି ଗୋ ଶିବେର ମାଥାୟ
ଚିର ମାଥୀ କରିବ ତୋମାୟ, ରାଖିବ ଗୋ ଚୋଥେର କାନାଇ ॥

ପରନେତେ ସାଯା ଶାଢ଼ୀ, ଯା ଲାଗେ ଥାଓଯା ଦାଓଯାଇ ।

ମୋ ପାଉଡ଼ାର ଆଲତା ଫିତା, ରାଖିବ ନା ସଥ ବଜି ପରାଇ ॥

କୁଣ୍ଡ ବାଲା ଗତ ମତି ଦିଛା, ମାଥା ଭରାବ ଲୋ ଫୁଲ ଫିତାଇ ।

କାନେତେ କୁଣ୍ଡଳ ପାରେତେ ମଳ, ଚଲବି ଲୋ ଦୁଲାଇ ଦୁଲାଇ ॥

ମନେର ମତୋ ରାଖିବ ତୋକେ ବୁଝିବି ଶେଷ ଜୀବନ ଠାଇ ।

ବିଭୀଷଣ ବଳେ ଦୁଃଖ ପାବି ନାହିଁ, ରାଖିବ ଲୋ ଇମାଇ ଇମାଇ ।

হৃপার্বতী/টুঙ্গ মন্ত্রীত

গিরি দেখিল, বাস্তব সত্য সত্যাই পদ্ম আমাকে চাই।
তাৰ ঘনেৱ মধ্যে প্ৰেমেৱ মধ্যে কোন ফাকা ফাকা নাই তাই
গিৰি—

ৰং—শন বস্তু ওহে দহাময় ।

আমি তুমায় ছাঁড়া কভু নয় ।

যেখানে লঘে যাবে, তাতে আমাৰ কিমেৱ ক্ষয় ।

যেখানে রাম সেখানে শৌকা, এৰ চেয়ে আৰ কিমে হয় ॥

কৃষ্ণাধাৰ কিমেৱ বাধা, কি দিব আৰ পৰিচয় ।

তুমি কৃষ্ণ আমি বাধা আমাৰ মানতে ক্ষয় ।

কৃষ্ণনি আৰ বুলবুলিটি, তোমাৰ ডাকা মনে হয় ।

তোমাৰ মুখেৰ ইাসি, মনে হয় সৰ্ব সময় ।

গুৰুৰ্ব্ব বিবাহ প্ৰথা, হিন্দু মতে যাহা হয় ।

বিভীষনে বলে রে তাই, মাধাৰ সিঁদুৰ দিতে হয় ।

কয়েকটি গানেৱ মাধ্যমেই পৰব দিনে পদ্ম বিয়েৰ
সময় ধাৰ্যা কৰে দিল গিৰিকে । গিৰিও সময় বুক্ষে মেই দিন
গানেৱ শিব মেলাতে রাত্ৰি বাৰ ঘটিকায় পৌচাল । এছিকে
পদ্মও বৱ পোষাকে গিয়া তাৰ কাছে দাঁড়াল পদ্ম গানেৱ
মাধ্যমে—

ৰং—ৰাজিকালে চানকে সাক্ষী দিয়ে ।

তোমায় কৰছি গো আমি বিয়ে ॥

মাধাৰ সিঁদুৰ দিলাম তুম্বাৰ, শিবেৱ দিকিৰ দিয়ে ।

তোমাৰ ছাঁড়া অঘে গেলে, আমাৰ হাত যাবেগো গলিয়ে ।

পিতামাতা দেয় গো বিহ, ছামড়া তলায় বসিয়ে ।

বহ ভাগ্য ফলে আজি, আছিগো শিবালয়ে ॥

ଥିଲେ ସୀଧେ ଦେଇ ଗୋ ବିଯେ, ମେହେକେ ନା ବୁଝିଯେ ।

ବିଭୌଦ୍ଧନେ ବଲେ ବେ ଭାଇ, ସାଙ୍ଗ ନାହିଁ ତାଇ ଉଭୟେ ।

ଉଭୟେର ବିଷେ ମରାଞ୍ଚ ହେଉଥାର ପର ଗିରି ତାର ସାମୀର କାହେ କ୍ଷମା
ଆର୍ଥନା ଗାନେର ମାଧ୍ୟମେ—

୧୧— ସାମୀ ବଲେ ନିଳାମ ହେ ମେନେ ।

ବନ୍ଧୁ ଭୁଲେ ଯେଉଁନା କୋନ ଦିନେ ॥

ଆଜି ହତେ ହର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା, ଶୁଦ୍ଧିନେ ଆର ଦୁର୍ଦିନେ ।

ହୁଥେ ହୁଥେ ଅର୍ଜୁାଙ୍ଗି, ଆମି ରାହିଲାମ ତୋମାର ପିଛନେ ।

ମନୋବାହୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆମାୟ, କରିଲେ ଏତ ଦିନେ ।

ଶିଶୁ କାଲେ ଡପଢାତେ, ଯା ଚାହିୟା ଛିଲାମ ମନେ ମନେ ।

ବିଭୌଦ୍ଧନେର ଏହି ବିନ୍ତି, ଓନହେ କାନେ କାନେ ।

କୋନ ଅପରାଧି କରିଲେ, କ୍ଷମା କରିବେ ନିଜ ଗୁଣେ ।

ପର୍ମା ଆଶ୍ରମ ପେହୁ ଚିନ୍ତା କରେଇ ତୋ ସମ୍ପଦ ଦିଯାଇଛେ ତାଇ ସେ ତାର
ହାତ ଥରେ—

ଜୀ ବଲେ କଟିଲାମ ଗ୍ରହଣ ।

ଏବାର ଥାକିବ ମୋରା ଦୁଇଜନ ॥

ହୁଥେ ହୁଥେ ଥାକିବ ମୋରା, ସତଦିନ ଥାକେ ଜୀବନ ।

ଅମସରେ ସହି ଆରାର, ନା ହେବେ ଥାକେ ମରଣ ।

ତୋମାର ଭବିଷ୍ୟାତ ଦେଖିଯା ଆମି, ଭାବି ଆମି ମନେ ମନେ ।

ଆମି ଛାଡ଼ା ତୋର ନାହିଁରେ ଗତି, ନହିଁତୋ ଯୌବୁନ ଅକାରଣ

ଯଦିଓ ତୁମି ହୟେଛିଲେ ବ୍ୟୁତ, ଏଟା ତୁମାର ଗରମିଳନ ।

ଆଶ୍ରମ ପିଛୁ ଚିନ୍ତା କରେ, ଧରେଛେ ତାଇ ବିଭୌଦ୍ଧ ॥

ଗିରି ଶେଷେ ଏକଟୁ ଚମକେ ଉଠିଲ, ତାର ଆଗେର ସାମୀର କଥା ଆବଶ୍ୟକ
କରେ—

ହରପାର୍ବତୀ ଟୁଲ ମନ୍ତ୍ରିତ

ଛଟ ମୌକାତେ ଆହି ପାଦିଯା ।

ଓ ତାଇ ଥାକି ବସେ ଭାବିଯା ॥

କୁଳ କିନାରା ପାଇନା ଥୁମେ, ଡୁବଛି ମାଝ ଦରିଆଟା ॥

ବିଫଳ ଦେଖ ନାହିଁ ଜୀବନ, ବସି ପଥେ କାଦିଯା ॥

ଆଗେର ଜନ୍ମ ଜାନିମା ହେ, ଛିଲି କି ପାପ କରିଯା ।

ଉପସୂର୍ଜ ସାମୀ ପେଯେ, କେମନେ ଛିଲି ଛାଡ଼ିଯା ।

ତାଇ ବୁକ ଫେଟେ ସାଇ ମୁଖ ଫୁଟେନା, ବସେ ଥାକି ଗାଲେ ହତି ଦିଯା ।

ବିଭିନ୍ନ ବଲେ ଆର କେଦନା, ଧର ତାରେ ଜଡ଼ାଇଯା ॥

ପଦ୍ମ ତାର ମର୍ମ ବେଦନା ସବ ବୁଝିତେ ପାରିଲା ଯେ ମେଟେ ଦେଇ କୋନ
ଦୋଷ ନାହିଁ ଦୋଷ ବାବା ଓ ଶା, ତାରା ନିଜେର ଘାର୍ଯ୍ୟ ମେହେକେ ଯା ତା
ଭାବେ କାହାରେ ହାତେ ତୁଲେ ଦେବ । ଦେଖେ ନାହିଁ ତାମେର ଭବିଷ୍ୟା ତାଇ
ଗିରିକେ ପଦ୍ମ ପ୍ରବୋଧ ଦିତେ ଚଲେଛେ ।

ସୁଃ— ନାଟରେ ଚିକ୍ଷା ଆମି ଥାକିତେ ।

ଓ ତୋର ଭର କିବେ ଏହି ଭବେତେ ॥

ଭାନ୍ଦା ନୌକାଯ ବସା ଦେଖେ, ଛୁଟେ ଏଲାମ କାହେତେ ।

କାହେ ଏସେ ବସେ ପାସେ, ତରୀ ଚାଲାଇ ଭବ ନଦୀତେ ।

ଭବ ନଦୀର ତୁଳନ ବାନେ, ପୁରିବ ଆମି ସୀଘଲେତେ ॥

ଭେବୋନା କେଦନା ଗିରିବ, ଆମି ବାଚେ ଥାକିତେ ।

ସତଇ ବଞ୍ଚା ବେତେ ଚଲୁକ, ରହିବେ ନୀଚେର ଦିକେତେ ।

ବିଭିନ୍ନ ପୁରାନୀ ନୋଯା ପ୍ରାର୍ବନେ ପାଲା ଘାଟିତେ ॥

ଟାକା— ମେଥିଲ ମେଥିଲ ମେରାରେ ମେରାରେ ସାମୀ—ଆର ଛେଲେମେର ମରନ

ନିଜ ଶୁଣେ ପାରିବକର ମୁଁମର ।

ଅବଳା ନା ଜାନେ ହେ ପେଂଚ ଛୟ ॥

ଯା କରିଯା ଘାଁଡ଼ ଆମାର ସବି ଭାଲ, ସଦି ତୁମାର କାହେ ରୟ ।

ତୁମାର କାହେ ନୀ ଧାକିଲେ, ଆମି ଯେ ଖୋମ ପାଗଳ ହୟ ॥

ଆନି ଥାଗୀ ଚିନି ଆମି, ତୁମି ଅଭ୍ୟ ମୟାମୟ ।

ମସା କର ମର୍ଦ୍ଦ ଜୀବେ, ତାଇ ତୋ ତୁମି ଧନଶବ୍ଦ ॥

କଳୁ କିରି କରେଛି, ଖୋମନା ଚିନିଯେ ଆମି କର ।

ବିଭୀଷନେ ବଳେ ଅଭ୍ୟ ତୁମାର ଦେବାୟ ଯେନ ରୟ ।

ଥୀ ଦେଖିଲ ଏହି କୁଳ ବାଧିକାର ମତ ହେଲେ ତାଇ ମେ—

ରୁହୁ— ସତୀ ନାହିଁ ପାର ହୁଏ ଯାବେ ।

ଅମତୀ ଶାର୍ଦ୍ଦରିଯାଇ ଡୁରିବେ ।

ଅହକାରେ ମତ ହୁଏ ସଦି ତୁମି ଧାକିବେ ।

ପାରେର ଘାଟେ ଲାବି ଯେତେ, ତଥନ ମାର୍ଦ ଦରିଯାଇ ଡୁରିବେ ।

ଜୁଟିଲା କୁଟିଲାର ମତ, ମର୍ଦ ଯେ ଚୂର୍ଷ ହବେ ।

ତାଇ ଚଢ଼ାର ଆଗେ, ଦୟାଗରକେ ଭାକିବେ ।

ବିଭୀଷନ କମ ମନିବେର କର୍ମ ନୟ, ଯା ଆହେ ତା ଘଟିବେ ।

ଡାକାର ମତ ଡାକିଲେ ପୁରେ, ନିଶ୍ଚଯ ତୁମି ପାଇବେ ।

ଗିରି ଏତ ଦିନ ପରେ ତାର ମୁମ୍ଭ ଜୀବନ ପରାର ହାତେ ମମରମନ

କରେ ମଂମାରେ ମାଗରେ ହାବୁଡୁରୁ ଥାତେ ଚଳେହେ ତାଇ—

ରୁହୁ— ଡୁରିଲ କରୀ ପାର କର ହରି ।

କବ ମାଝେ ଏମେ କି କରି ।

ତୁମି ଅଭ୍ୟ ହର୍ତ୍ତା କର୍ତ୍ତା, ତୁମିହେ ଶୃଷ୍ଟିକାରି ।

ତୁମି ଗଡ଼ିତେ ପାର, ତୁମି ଭାଙ୍ଗିତେ ପାର, ଆମି ଅବଲୀ ନାହିଁ ।

ଆଧାର ବାତେ ପଥ ଦେଖାଓ ହେ, ତୁମି ହେ ଗିରିଧାରୀ ।

ବିପଦେର ବନ୍ଧୁ ତୁମି, ଆନି ହେ ଖୋମ ମୁରାହି ।

ହେନ ବିଭିନ୍ନନେ ବଳେ, ଅଭୁ ତୁମ୍ହାର ପାଯେ ଧରି ।

ବିପଦ ହତେ ରକ୍ଷା କର ତୁମ୍ହାୟ ବିମତୀ କରି ।

ଉତ୍ତରେ ଶୁଣ୍ଠ ବିଯେ ତୋ ହେଇ ଗେଲ—କେହ ଆମେମା, ତବେ ଯତ
ଦିନ ପଦ୍ମର ଟ୍ରିକ୍ଷକାର ନା ହୟ ତତଦିନ ଗିରିକେ ଶକ୍ତର ବାଢ଼ୀତେହି
ଥାକିତେ ଅନୁଯତ୍ତ ଦିଲ । କେନ ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବଶ୍ୟା, ତାକେ ତୋ
ପଦ୍ମର ଆନା ଚଲେ ନା ତାଇ ତାଦେର ଯୋଗୀଯୋଗ, ଏକ-ଆଧ ଘଟା ପୁରୁଷ
ପାଇଁ ହିତେ ।

ବାଢ଼ୀତେ ନମନୀ ଧାକେ—ଗିରିର ତାଦେର ଉତ୍ତରେ ଝୋଗୀଯୋଗ
ହିମୋତ୍ସୁକ ଜଳେ ଘରେ ତାଇ ସେ ତାର ଦାନାକେ ବୌ-ଏର ଶୁଣ ଶୁନାଇଁ
ଚଲେହେ—

ବୈ—ବୌଟି ଗେଲ ସବ ଛୁଟାର ଛାତେ ।

ଦାନା କି ଆର ବଲିବ ତୋରେ ॥

ଦିବାନିଶି ଦେଖି ଆମି, ଏ ଛୋଡ଼ାଟାର ଥୋଲେ ଘୁରେ ।

ବୈ ମଜେହେ କାଳାର ସଙ୍ଗେ, ଗାନ ନେଇ ଯେ ସଂସାରେ ॥

କୁଳେ କାଳି ଦିବେ ବୌଟି, ବୁଝିବେ ପରେ ପରେ ।

ଯୌବନାକେ ଚଲେ ଯାଇ ବୈ, ଶୁନିଷ ଦୀନୀର ଦ୍ୱରେ ।

ଧରକ ଚରକ ଦାନାହେ ଦାନା ବଲିହେ ବିନୟ କରେ ।

ବିଭିନ୍ନନେ ବଲି ତାନିବେ ଶେଷେ ଦେଖିବେ ଯଥନ ନମରେ ॥

ନମୀର କହା ସତ୍ତା ହୟ ନି—ଆର ପଦ୍ମ ଓ ଚକ୍ର ଲଙ୍ଘାଯ ପଡ଼ାଇଁ
ତାର ସଙ୍ଗେ (ମାନେ ଗିରିର ସଙ୍ଗେ) ତାରିକୋନ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ଏଇରୂପ ଭାନ
କରେ ଅଜ୍ଞାଏକ ଯେହେର ସଙ୍ଗେ ପୋମେ ଆକୃଷିତ ହୟ । ଯେହେଟିର ନାମ
ଫୁଲମନିଷ ପଦ୍ମକେ ଯେ ଦିନ ପ୍ରଥମ ତାଦେର ପ୍ରାସ୍ତରେ ଦେଖେ ଆର
ଯଥନ ଶୁନେଛେ ଯେ ତାର ବିଯେ ହୁଏ ନାହିଁ ତାଇ ସେ ପଦ୍ମର ସଙ୍ଗେ ମନସ୍ଥ
କରେଛିଲ ଯେ ଏଇରୂପ ଲୋକେର ସଙ୍ଗେ ସଂସାରୀ ତେବେ ପାରିଲେ ଭାଲ ହୟ ।
ଆର ପଦ୍ମରଭାସର ତାର ପଢ଼ିଟି ଗେଲ ତଥନ ମେଘ କହିତେ ଭାବେଇ ଏମେ

ହୃଦୟାବ୍ଧି ଟୁଟ୍ ପଞ୍ଜିତ

୧୦

ପୌରୀର ତାଇ ତଥାଓ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟୁଟ୍ ପରବେର ହାତୋ କିଛଟା ଆହେ—କେହି
କେହି ଟୁଲଗାର ମାଝେ ମାଝେ ଗାଯ ତାଇ ଏକଦିନ ଫୁଲମନି ପଦ୍ମର ମଙ୍ଗେ ଗାଯେ ପଢ଼େ
ତାବ କରିବାର ଅଳ୍ପ ଏକଟି ଧରିଯାଇଁ ପଦ୍ମକେ ରାଜ୍ଯାଧୀନ ଏକଳା ପେରେ—

ଛୁଇଜନାର ଘନ ଏକ ଘନ ନା ହଲେ ।

* ଓ ପ୍ରେସ ଘଟିବେ ନା କୋନ କାଲେ ॥

ଟାକା ମିଆ ପଣ୍ଡ କିମା, କିମେ ମେଥ ମକଳେ ।

ଇଚ୍ଛାମତ ଯାଇ ପଣ୍ଡ କିମା, ଟାକା କଡ଼ି ଧାରିଲେ ॥

ପ୍ରେସ କରା ଧନ ମୟକ୍ଷ୍ମ ଉଲଟା ଘଟେନା କାରୋ କପାଳେ ।

ତାଇ ଅନେକ ଲୋକେର ପଢ଼ାଇ ଯବା, ପଦ୍ମା ଧରଚା ବିଫଳେ ।

ଚୁମ୍ବକ ଦେଖ ଥାଟି ଜିନିବ, ଚାରେ ଲାଗ ଆମଳ ହଲେ ।

ମେଇକପ, ମନମାରୀର ପ୍ରେସ କରା ଧନ ଘଟେ କାରୋ କପାଳେ ।

ଇସାରାତ୍ରେ ପଣ୍ଡିତ ବୁଝେ, ବକା ବୁଝେ ଠକିଲେ ।

(ମାତ୍ର) ବିଭୀଷନେର ଇମାରା ବୁଝେ, ଆଜି ନଯନେ ହାମିଲେ ।

ଫୁଲମନିର ଗାନ ଶୁଣେ, ପଦ୍ମ ଗିରିକେ ଭୂଲେ ଗେଲ—ଠିକ କୁଝେବୁ ହତ
କୁଜାର ମଙ୍ଗେ ଯେ ଇତିହାସ ପାଇୟା ଯାଇ ମେଇକପ ତାହାରେ ଉଭୟର ମଧ୍ୟେ କିଛି
ଦିନ ଦିନେଶ୍ଵର ଦେଖିଯା ଦିନ ଯାପନ କରେ । ହଠାତ ଏକଦିନ ପଦ୍ମର ମନେ ପଢ଼େ
ଯାଇ ଗିନିବେ— କିଏ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିମୁଦ୍ର ହେଁ ଫୁଲମନିର ମଙ୍ଗେ ବାକୀ ଲାଗ ପଦ୍ମ ବନ୍ଦ
କରେ ଦେଇ । ପଦ୍ମେର ତାବ ଭକ୍ତି ଦେଖିଯା ଫୁଲମନି ଗାନ ଧରିଯାଇଁ ।

ଅଜି କେନ ଧନ ବାନିଲି ଆମାଯ ପର ।

କେନ ଦିଛ ନାଇ ଆମାଯ ନଜର ॥

ଯୁବତୀ ଯତ ଦିନ ଛିଲାଯ, ଡକ୍ତିନ ବୈଥେଛ ଆମାର ଖୟାତ ।

କତ ଆସା ଯା ଓୟା; ଲେନାଦେନା; କବେହେ ବହବ ବହବ ।

ନାମେନେ ପ୍ରେସ କରିଯା ଛିଲାଯ, ଏତ ତୁମି ଦ୍ୱାରାପର ।

ଏଥନ ଓନ ଦେଖା ଦିଲେ, କୋନାତ ହେ ଆମାର ଅନ୍ତର ।

କି ଅପରାଧେ ଅପରାଧି, ଆନାଓ ହେଶାମ ନଟୋବିର ।

ବିଭୀଷନ ତାଇ କେନ ଏମନ, ଶେଷେ ହୁଲି ଭୀମ ହେଛଡାରୀୟ ।

ହୃଦ୍ରାର୍ଥତୀ ଟୁମ୍ଭ ସନ୍ତୋଷ

ପଦ୍ମ ବିରଜ ହେଇୟା ଫୁଲମନିକେ ବଲିତେଛେ—
କହି ତୁମାକେ ତୋ ଭାଲ ବାସିନୀ ।

ତୋକେ ତୋ ଆପନ ବଲେ ଭାବିନୀ ।
ଚିର ସାଥୀ କରିବ ବଲେ, ତୁମାକେ ତୋ ବଲି ନା ।

ତୁ ହି ଆପନ କରେ ନିବି ବଲେ; ମନେ ଆମି ଜାନି ନା ।
ବେଶ୍ୱାର ମତ ବାବାର କରିଯାଇ, ତା କି ତୁ ଯି ଜାନନୀ ।
ଟାଙ୍କୀ ଦିଯୁ ଖେମ କରସି, ଖେମ ଦିଯେ ପ୍ରେସ କରି ନା ।
କେନ ଆମାର ଆଶା କର, ଲଜ୍ଜା କି ଡୋର ଲାଗେ ନା ।
ବିଭିନ୍ନ କଥ ଚିନ୍ତା କରିଲେ ନୟ, ଆଗେ କେନ ଭାବ ନା ॥

ଦୁଃଖେର ମହିତ ଫୁଲମନି—
ଏମନ କରେ କତ ଦିନ ଚଲେ ।

ତୁ ହି ବୁଝିବି ରେ ଶେଷେବ କାଲେ ।

ଆମାର ନିଳୀ କରିଛ ତୁ ଯି, ବୁଝିବେ ହେ ଶେଷେବ କାଲେ ।
ବୁଝ ଗରମେ ନା ଚିନିଲେ; କୁନ୍ଦିତେ ହୟ କୁନ୍ଦାଲେ ।

ଧନ ଘୋବୁନେ ମର୍ଦ ହୟେ ଆମାଯ ନା ଗୋ ଚିନିଲେ ।
ଟାଙ୍କୀ ଦିଯେ ନିତ୍ୟ ନତୁନ ନାରୀର ମଞ୍ଜୀ ଲୁଟିଲେ ।

ଅବଲାରେ ଝାକି ଦିଯୀ ମିଟି କଥାଯ ଭୁଗାଲି ।

ପୁରୁଷ ମାତିର ଧର୍ମ ବଠେ; ଅଧିମ ବିଭିନ୍ନ ବଲେ ॥

ପଦ୍ମ ରାଗ ନା କରେ ଫୁଲମନିକେ ରାଗନିର କରାଇତେଛେ—

ମନ ଯାଇଛେ ନଭୁନ ପିରିତେ ।

ତୁ ହି ଲାବବି ଆମାର ଫିରାତେ ।

କୁଡ଼ି ପେଗାଇ ହଲିସ ବୁଡ଼ି, ଚାହେନୀ ଆର ଚୁମ ଦିତେ ।

ଉପ୍ୟକ୍ତ ମେଯେ ପେଲେ, ପାରିକି ତାରେ ଛଲିତେ ।

ନବ ଘୋବନ ମନେର ଯତନ, କି ଶୁଳ୍କ ତାର ଚାହିନିତେ ।

ତାର ସଙ୍ଗେ ମିଳିଲେ ପରେ, ଭୁଲେ ଯାଇଗୋ ଥାଇତେ ॥

ହେପାର୍ବତୀ ଟ୍ରେନ୍ ସମ୍ପଦ

୧୯

କୋରିଲ ତାର ଅଳ୍ପଥାନି, କି ହୁନ୍ଦର ତାର କିମ୍ବାରିତେ ।

ବିଭୌଦ୍ଧ କର ବଲିବାର ନୟ; ମନ ଚାହେ ନା ଅଶ୍ଵେତେ ।

ହତୋଶ ହଇୟା ଫୁଲମନି ପଦକେ ପୁନଃ ନୟ ପାଇୟେ—

ସଂ—ଏହି କି ଛିଙ୍ ଆମାର କପାଳେ ।

ଓ ଦୁଃଖ ଦିଲେ ବକ୍ଷ ଶେବ କାଲେ ।

ନତୁନ ନତୁନ କରିଲେ ଆମର; ଶେବେ ଦିଲେ ଫେଲେ ।

ଅବଗାରେ ରାଜ୍ଞୀଟ ସମାଇ ମାନ୍ଦ ଦରିଘାଇ ଡୁରାଲେ ।

କପାଳେ କି ମୋର ଏହି କି ଛିଙ୍; ଅବଶେବେ ଘଟାଲେ ।

ଶେବେ କି ପାଦନା ତୁମାର ଦାଉ ପ୍ରଭୁ ଆମାର ବଲେ ।

କତ ଆଶୀ ଭରଣୀ ଲହେ; ଛିଲାର ତୁମାର ପଦତଳେ ।

ଆଶାର ଆଶୀ ହଇଲ ନିରାଶୀ ଅଧିମ ବିଭୌଦ୍ଧନ ବଲେ ।

ପଦ ଏହିକେ ଝାଁଡ଼ି କୁଳ ହାହାଇଲ ଶାର ବୈକ୍ଷବ କୁଳ ହାହାଇଲ । ତାଇ
ଆଜ୍ଞେପ—

୧। କାଜ କି ଛିଙ୍ କୁଞ୍ଜାର ସଙ୍ଗେ; ଗିଯାଛିଲାମ କେନ ଆର ମଦନେ
ଶେଗୋ କେନ ବାଧିନାମ ଗିଯାଛିଲାମ ଭୁଲେ ।

ହରି ଆମାର କି କରିଲେ; ବାଧିନାମେ କେନ ବାଧା ହିଲେ
କେନ ବାଣୀ ଆମାର ପାନ ବଲେ ନୀ ।

ସଂ—ତାଇ ବାଧା ନାମେର ବାଣୀ; କେନ ହସ ଉଠାଗୀ
ହୀ—ହୀ, ବୁଲି କେନ ବଲେ ମୀ ।

୨। ବିଧ୍ୟାତାର ଲେଖା; ତାଇ ହସ ହାହ ବାଧା

ତାଇ କୁଚକ୍ରାନ୍ତେ ପଢ଼େଛିଲାମ ଗୋ ।

ତାଇ ବୁଲାବନ୍ତରେ ଛେଡେ; ଥୀକି ବହ ହୁଏ

ବ୍ରଦ୍ଧା ହାହାରକେ ମନେ ପୁକେ ନୀ ।

ସୁତି ଶେଷ, ପୁକଣିଯା

- ୩। ପଞ୍ଜେନା ଗତ ଜୟୋର କଥା; ତାଇ ଏଥିନ ଧରେ ମାତ୍ର
କି କରିତେ କି ଯେ ମୋର ହଇଲ ।
କୋଣାଇ ବୁନ୍ଦାତ୍ତି; କୋଣାଇ ବାଧା ନଡ଼ି
ଚୋଥ ଥାକିତେ କେନ ହଇଲାମ କାନା ।
- ୪। ହେନ ବିଭୌଦନ ସଲେ, ଅଭୂ ଚାନ୍ଦ ଜାନ ଚକ୍ର ମେରେ
‘ତୁବେ ଦେଖିବେ ଶ୍ରୀବାଧାରେ ଗୋ
ତୋମାର ସୁଗମ ମିଳନେ; ମକ୍କଲେର ଜୁଡ଼ାବେ ନରରେ
ତାତେ ଚରଣ ଛାଡ଼ା ମୌରା ହବ ନା ।
ଏହିକେ ଗିରିଓ ପର୍ମାକେ ନା ପେରେ—
- ୧। ବନ୍ଦୁ ଆମିର ବଲିଯା; ଗେଲେ ଯେ ଚଲିଯା
ଆର ଜୀବନେ ନା ଦେଖା ଲାଇଲ ।
ତାରି ଚିନ୍ତାଯ ଚିନ୍ତ ଜଲେ; ଗାଲ ଭିଜେ ଚୋଥେର ଜଲେ
ଯନ ବୁକେ ନା କତ ଓ ବୁଝାଇଲେ ।
୨—ପ୍ରେମେ ମଜାଇଯା ଗେଲ କାନ୍ଦାଇଯା
. ଗପଳ ଦିଲ ଅନ୍ତରେ ଟେଲେ ।
ଓଗୋ ପ୍ରେମେର ବିଷେ ମରିବ ଗୋ ଶେଷେ
ତାଙେ ନାହିଁ ଦେଖା ପେଲେ ।
- ୨। ଶିଙ୍ଗ କାଳ ହତେ, ତାହାରି ନାଖେ
ଆର ଖେଳେ ଛିଲାମ କତ ଖେଲୋ ଗୋ
ଓଗୋ ଯୌବନେ ମୋରୀ, ଛିଲାମ ନା ଗୋ ଛାଡ଼ା
କେନ ଏଥିନ ଆମାଯ ଦିଲି ଫେଲେ ।
- ୩। ବିଶାଖା, ଲଲିତା, ଶୁନ ଗୋ କଥା
ଶ୍ରୀମେର ଠୋଜ ଏକବାର କର ମରାଟ
ଆଜ କଯଦିନ ଧରେ, ନାହିଁ ମୋର ଗୋଚରେ
ତାଇ ବୁନ୍ଦାତ୍ତି ।
- ୪। ଶୁନ ବୁନ୍ଦାତ୍ତି, କୁକ୍ଷେର ପଦେ ଥାକେ ମତି
ତାରି ମନ୍ଦାନେ ସାଓ ଏକବାର
ବିଭୌଦନ ସଲେ, ତାରି ପଦକଲେ ।